

disse Forhold at faa en sikker Oversigt over den gældende Ret i sin Helhed og ved at udjævne de Disharmonier, som fremkomme, naar disse tilbørlig mindre klart og heldigt affattede Bestemmelser sammenstilles, turde være en fyldestgørende Grund til at ønske den gældende Lovgivning afløst af en Lov, hvor alle herhen hørende Bestemmelser samles og samarbejdes til et harmonisk Hele. Der er da ogsaa gentagne Gange, blandt andet fra Rigsdagens Side ved Behandlingen af Loven af 12te April 1889, offentlig udtalt Ønsket om en saadan Samarbejdelse af Lovgivningen¹⁾. — Ogsaa om Kunstnerretten findes Bestemmelserne paa flere Steder, dels i Hovedloven af 31te Marts 1864, dels i Lov 23de Februar 1866 §§ 1—3 og 10. Men væsentligere er det, at der paa en Række Hovedpunkter gør sig betydelige Afvigelse mellem den retlige Ordning af ensartede Forhold vedrørende henholdsvis Forfatterretten og Kunstnerretten. Eksempelvis kunne nævnes de forfælske Regler om Konfiskation i Lov af 29de December 1857 § 2 og Lov af 31te Marts 1864 § 7, samt om Rettens Varighed, idet Rettsbeskyttelsen for Forfatterretten som Regel varer i 50 Aar, for Kunstnerretten kun 30 Aar. Den paa disse og flere Punkter bestaaende Modfætning er i og for sig ganske unaturlig. Men endelig maa det erkendes, at de gældende Regler paa mange Punkter ere ikke blot meget ufuldstændige, men til Dels ogsaa ret uheldige. Hvad særlig Forfatterretten angaar, er den gældende Ret absolut til Hindrer for, at Danmark kan tiltræde den i Bern i 1886 mellem England, Tyskland, Frankrig, Italien, Spanien, Belgien, Svejtssamt nogle mindre Stater afsluttede „internationale Union til Børn for litterære og kunstneriske Værker“, idet en Tilslutning til den saakaldte Berner-Konvention blandt andet er betinget af, at der indrømmes Forfatterne Eneret i 10 Aar til at udgive Oversættelser af deres Værker, hvilket efter vor nu gældende Ret ikke er muligt. At skaffe danske Forfattere og Kunstnere en virksom Beskyttelse for deres Værker i Udlandet vil efter Berner-Konventionens Afslutning ikke være muligt uden en Tilslutning til denne. Men at en saadan Beskyttelse i høj Grad er ønskelig, turde lige saa vel være almindelig anerkendt, som det mere og mere er gaaet op for den almindelige Retssbevidsthed, at det hverken er sømmeligt i Længden at nægte fremmede al Rettsbeskyttelse i disse Retninger

eller i det hele taget forsvareligt at undbringe sig det almindelige Retsskæleskab paa dette Omraade, som allerede nu omfatter omtrent Halvdelen af den civiliserede Verden, og som er et betydningsfuldt Skridt henimod den internationale Rigeberettigelse, der forlængst og stadig stærkere overalt er anerkendt som en absolut Rettsferdighedsforbring¹⁾.

Det maa herefter ved Udarbejdelsen af en ny Lovordning paa disse Omraader være Opgaven: 1) at samle alle herhen hørende Regler saa vidt muligt i een Lov og navnlig at gennemføre en ensartet Behandling af beslægtede Forhold, saa vidt disses Natur tilsteder det; 2) at muliggøre en Tiltrædelse til Berner-Konventionen.

Ved den nærmere Udarbejdelse af en saadan Lov bør det formentlig være Opgaven ikke uden fyldestgørende Grunde at forlade den gældende Retts Grundlag. Men paa den anden Side vil det være nødvendigt at tage Hensyn saavel til den Velæring, der kan hentes fra de nyere fremmede Love og den store Udvikling, som den moderne Rettsvidenskab netop paa dette Omraade er undergaaet, som til de Erfaringer, hvortil Anvendelsen og Bearbejdelsen af den gældende Ret i en længere Aarrække har givet Anledning. En ny samlet Lovordning af disse Forhold bør hvile paa et saa moderne Grundlag, at der ikke i en altsor nær Fremtid kan ventes at ville blive følelig Trang til nye Forandringer.

Et med nærværende Lovforslag i alt væsentligt overensstemmende Forslag blev af Regeringen i Fjor forelagt Rigsdagen og blev med nogle mindre betydelige Forandringer vedtaget i Landstinget ved tredje Behandling, hvorimod det ikke naaede at blive behandlet i Folketinget. I det nærværende Forslag i øvrigt forelægges i den af Landstinget vedtagne Form, er det dog fundet rigtigt paa enkelte Punkter at foreslaa nogle mindre Ændringer. Medens nemlig den norske — og svejtske — Regering i Aaret 1890 i Anledning af en fra den danske Regering udgaaet Henvendelse om at søge tilvejebragt en væsentlig fælles nordisk Lov om dette Emne svarede, at den ikke for Tiden sandt Anledning til at foreslaa nogen Ændring i den herhen hørende Lovgivning, har det norske Kirke- og Undervisningsdepartement nu fundet det rigtigt ogsaa at tage en Revision af den norske Lovgivning om Forfatter- og Kunstnerretten under Over-

¹⁾ Jfr. Rigsdagstidende for 1888—89, Folket. Forhandl. Sp. 6261 fg.; Tillæg B. Sp. 1471—72.

¹⁾ Jfr. herved de i Universitetets Aarbog 1881—86 IV. p. 111—114 optagne Udtalelser.